

Sygn. akt VIII U 1300/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lipca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Teresa Kalinka
Protokolant:	Korneliusz Jakimowicz

po rozpoznaniu w dniu 5 lipca 2016 r. w Gliwicach

sprawy S. K. (K.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania S. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 13 maja 2015 r. i 10 lipca 2015 r. **nr** (...)

oddala odwołanie.

(-) SSO Teresa Kalinka

Sygn. VIII U 1300/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 13 maja 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. dokonał przeliczenia emerytury w S. K.. Dokonano zmiany podstawy wymiaru świadczenia poprzez przyjęcie do ustalenia wysokości emerytury wynagrodzenia, które stanowił podstawę wymiaru składek z 3 lat kalendarzowych - to jest od 1989 roku do 1991 roku. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 143,44 % .Wysokość emerytury wyniosła 1974 zł 87 gr, a od 1 lipca 2015 roku 2011 zł.

W dniu 25 maja 2015 roku S. K. i złożył wniosek o ponowne przeliczenie podstawy wymiaru świadczenia domagając się jej ustalenia z 20 najkorzystniejszych lat wybranych z całego okresu ubezpieczenia - z lat 1952 do 1981 ,względnie z 3 kolejnych lat z tego okresu - to jest od 1968 do 1970 roku.

Załatwiając wniosek organ rentowy wydał decyzję w dniu 10 lipca 2015 roku dokonując wyliczenia emerytury w takiej samej wysokości , jak w decyzji z dnia 13 maja 2015 roku.

S. K. w odwołaniu domagał się zmiany decyzji podnosząc, że decyzje z dnia 13 maja 2015 roku i 10 lipca 2015 roku niczym się nie różnią. Podtrzymał swój wniosek o ponowne przeliczenie podstawy wymiaru emerytury z najbardziej korzystnych lat z okresu od 1952-1981 roku i 3 lat - 1968-1970 bo wówczas osiągał najwyższe zarobki.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania przytaczając treść artykułu ust. 111 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Podniósł, że do ustalenia podstawy wymiaru emerytury wybrano wynagrodzenie, które stanowiło podstawę wymiaru składek z 3 lat kalendarzowych - to jest od stycznia 1989 roku do tej do grudnia 1991 roku. Tak ustalony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 143,44%. Jest najkorzystniejszy do ustalenia podstawy wymiaru emerytury.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

S. K. jest w uprawniony do emerytury od 1 października 1992 roku. Do ustalenia wysokości podstawy wymiaru przyjęto wynagrodzenie z lat 1989-1991 w wysokości 137,35%. W roku 1999 ubezpieczony wystąpił o doliczenie do zarobków za rok 1989 funduszu premiewego. Odwołanie ubezpieczonego od decyzji odmawiającej uwzględnienia tego składnika wynagrodzenia zostało oddalone wyrokiem Sądu Okręgowego w Katowicach w dniu 19 października 2000 (sygn. akt XIU 5265/99). W dniu 5 lipca 2001 roku Sąd Apelacyjny oddalił apelację ubezpieczonego od tego wyroku. Wskazano, że od tej części wynagrodzenia nie odprowadzono składek na ubezpieczenia społeczne,

Po doliczeniu świadectw rekompensacyjnych otrzymanych w roku 1991 wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z tego samego wzrósł do 141,68%.

W 2014 roku ubezpieczony złożył kolejny wniosek o przeliczenie emerytury domagając się doliczenia do wynagrodzeń stanowiących podstawę wymiaru emerytury wynagrodzenia otrzymanego za pracę w godzinach nadliczbowych przepracowanych w kopalni oraz Zakładach (...), ponownie domagał się doliczenia funduszu premiewego za rok 1989 i dodatku za 20 lat pracy w warunkach szkodliwych. Wyrokiem z dnia 27 października 2015 roku odwołanie ubezpieczonego w tym zakresie zostało oddalone w sprawie VIII U 1713 / 14.

W dniu 29 stycznia 2015 roku do organu rentowego z wpływło zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzenia za lata od 1984 do 1992. To zaświadczenie stanowiło podstawę wydania decyzji z dnia 13 maja 2015 roku. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 143,44%. Został ustalony na podstawie wynagrodzenia z 3 lat - od 1989 roku do 1991 roku. Na skutek wniosku ubezpieczonego z dnia 25 maja 2015 roku organ rentowy dokonał wyliczenia podstawy wymiaru z 20 najkorzystniejszych lat i wyniósł on 105,67% z dziesięciu kolejnych najkorzystniejszych dla od 1982 do 1991 roku - wyniósł on 101,85%.

Ubezpieczony nie zgadzał się z wyliczeniem dokonany przez organ rentowy twierdząc że do ustalenia wysokości emerytury należy wziąć zarobek z 3 lat jaki osiągnął w latach 1968-1970 - wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z lat 1968 do 1970 wyniósł 165,03%. Do ustalenia wysokości emerytury można również przyjąć zarobek z 3 lat z KWK (...) (lata 1971 -styczeń 1974) i (...) (lata 1964-1971, 1974-1977).

Stan faktyczny jest bezsporny. Wynika z akt organu rentowego oraz akt tutejszego sądu w VIII U 1713/ 14.

Ubezpieczony domagał się ustalenia podstawy wymiaru emerytury z uwzględnieniem dodatkowych składników wynagrodzenia, a to premii, wynagrodzenia osiąganego z tytułu pracy w nadgodzinach. Nie przedłożył żadnych nowych na okoliczność uzyskiwanego wynagrodzenia z tego tytułu. Sprawa doliczenia do podstawy wymiaru emerytury premii została prawomocnie rozstrzygnięta wyrokami Sądów - Okręgowego i Apelacyjnego. Ustalono, że premia z funduszu premiewego nie stanowiła podstawy wymiaru składek w okresie uwzględnionym do ustalenia wwpw. Oddalono również odwołanie w zakresie wynagrodzenia za pracę w nadgodzinach, dodatku za pracę w warunkach szczególnych. Wyrok w tym zakresie i zapadł w sprawie 8 VIII (...).

Sąd zważył co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Podstawę wydania decyzji stanowił art. 111 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych .

Przepis ten stanowi, że wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie ... w od postawy wymiaru ustalonej w myśl art. 15, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego:

a) z liczby kolejnych lat kalendarzowych i w okresie wskazanym do ustalenia poprzedniej podstawy wymiaru świadczenia. S. K. przeszedł na emeryturę w roku 1992. W tym okresie, zgodnie z obowiązującymi przepisami, wysokość podstawy wymiaru przyznanego świadczenia emerytalnego była obliczana z 3 kolejnych lat kalendarzowych przypadających w okresie 12 lat poprzedzających bezpośrednio rok złożenia wniosku o przyznanie emerytury . W przypadku ubezpieczonego do ustalenia wysokości emerytury z 3 kolejnych lat można przyjąć wyłącznie zarobki jakie osiągnął w latach od stycznia 1980 roku do grudnia 1991 roku. Nie ma podstaw prawnych, aby do ustalenia wysokości emerytury przyjąć wynagrodzenia w 3 kolejnych z okresu poprzedzającego rok 1980. Nieuzasadnione jest żądanie ubezpieczonego aby do ustalenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru przyjąć wynagrodzenie z lat 1968-1970, 1971-1974 (KWK (...)), czy 1974-1977 (KWK (...));

b) z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury lub renty albo o ponowne ustalenie emerytury lub renty . Przy ustalaniu wskaźnika wysokości podstawy wymiaru w oparciu o ten przepis można było uwzględnić zarobki od 1972 (20 lat poprzedzających rok w którym zgłoszono wniosek o emeryturę.) Organ rentowy dysponuje drukami RP 7 z lat od 1984 do 1992, , oraz wpisami w legitymacji ubezpieczeniowej z lat 1964, 1965, 1968-1970, 1973,1977,1981 Do ustalenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru z 10 najkorzystniejszych lat przyjęto zarobek osiągnięty w latach od 1982 do 1991 i wyniósł on 101,85 %.

c) z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniom przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury lub renty. Dokonując wyliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru w wysokości 105,67% organ rentowy przyjął wynagrodzenia wynikające z druków RP 7, wpisy w legitymacji ubezpieczeniowej, a za lata 1956 1967 1977 ,1981 przyjął najniższe miesięczne wynagrodzenie obowiązujące w tych latach. Zdaniem sądu ustalony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z lat 1989 - 1991 jest najkorzystniejszy, bowiem nawet ustalając wysokość wynagrodzenia w KWK (...) w latach 1971 i 1972 w wysokości zarobku osiągniętego w roku 1973, wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nadal pozostałby niższy. Ubezpieczony posiada wpis , z którego wynika że w roku 1973 jako pracownik kopalni osiągał wynagrodzenie w wysokości 140,28 % rocznego przeciętnego wynagrodzenia i trudno przyjąć aby w latach wcześniejszych (od kwietnia 1971 ,1972 ten wskaźnik znacząco odbiegał od osiągniętego w roku 1973. Aby przekroczyć ustalony wwpw w wysokości 143,44 %, wskaźnik z 20 lat musiałby wzrosnąć co najmniej o 38 %. Jest nieprawdopodobne, aby w latach, za które przyjęto minimalne wynagrodzenie ubezpieczony osiągał tak wysokie zarobki, które spowodowałyby wzrost ustalonego wwpw.

Zdaniem Sądu decyzje ustalające wysokość emerytury z 13 maja 2015 roku i 10 lipca 2015 roku są prawidłowe. Odwołanie jako bezpodstawne oddalono Wyrok wydano na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c..

(-) SSO Teresa Kalinka